

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2017/2023
20.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић, адвокати из ..., против туженог Дома здравља Крагујевац из Крагујевца, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3583/22 од 19.01.2023. године, у седници већа одржаној 20.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3583/22 од 19.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1607/21 од 30.05.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му, за период од октобра 2018. године закључно са јуном 2021. године, исплати на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишег одмора, појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом на те износе од означених датума до исплате, те одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3583/22 од 19.01.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио се обавезе тужени да му за период од октобра 2018. године закључно са јуном 2021. године, исплати на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишег одмора, појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом на те износе од означених датума до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на радном месту КВ радника на ... са коефицијентом за обрачун плате од 8,98. Тужени је здравствена установа јавног карактера, основана на територији Републике Србије. Зарада тужиоца је обрачунавана тако што се основица за обрачун и исплату зараде множила са коефицијентом 8,98 и увећава за проценат минулог рада. Након тога се целокупна обрачуната плата са увећањима и накнадама упоређивала са минималном зарадом и по потреби се вршила корекција и доплата до износа минималне зараде. У обрачунским лисатама тужиоца нису приказани и обрачунати трошкови за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. На основу налаза и мишљења вештака за економско-финансијску област утврђена је висина потраживања тужиље за спорни период у три варијанте. Првостепени суд је ценио налаз и мишљење судског вештака и прихватио варијанту у којој је вештак за спорни период обрачун извршио у складу са одредбама Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 22/97, 21/98, 53/99, 12/00, 31/01).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, сходно параметрима из Општег колективног уговора. У околностима када Посебни колективни уговори за здравствене чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе не прописује право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду, и то чл. 111. и 118. став 1. тач. 5) и 6) Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату наведених накнада, закључујући да је тужиоцу исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се, по оцени Врховног суда, на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни суд налази да је износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцу исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на новчану накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунату према параметрима из Општег колективног уговора, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о примени одредби Закона о раду, јер се на запослене у јавним здравственим службама примењује посебан режим радних односа. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужиоца од 8,98 у исплатним листама не види структура, односно који номинални износи представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, с обзиром да је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора реализовано као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама у ком случају се не обрачунава и не исплаћује као посебна накнада.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић